

บทสรุป และข้อเสนอแนะ

ปัจจุบันธุรกิจแฟคเตอริ่งหรือการรับซื้อและให้บริการเกี่ยวกับบัญชีลูกหนี้การค้า ขยายตัวมากขึ้นทั้งระดับการค้าภายในประเทศและระหว่างประเทศ ปริมาณการทำแฟคเตอริ่งในยุโรป อเมริกา ออสเตรเลียรวมทั้งในเอเชีย และอัฟริกาบางประเทศเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ พร้อม ๆ กับการพัฒนาของเทคนิคและวิธีการทำแฟคเตอริ่งให้เหมาะสมกับความต้องการของธุรกิจการค้า ธุรกิจแฟคเตอริ่งได้ขยายตัวเข้ามาในประเทศไทยนานพอสมควรแล้ว จนปัจจุบันมีการจัดตั้งบริษัท ต่างๆ ขึ้นประกอบธุรกิจแฟคเตอริ่งหลายบริษัทแต่ก็ยังคงถือว่าอยู่ในระยะเริ่มต้นการทำแฟคเตอริ่ง ของประเทศไทยมีทั้งแฟคเตอริ่งระดับการค้าภายในประเทศ(Domestic Factoriong) และ แฟคเตอริ่งของระดับการค้าระหว่างประเทศ (International Factoring) โดยจัดบริการ ให้หลายประการ ทั้งแฟคเตอริ่งชนิดที่มีสิทธิไล่เบี่ยได้ (Recourse Factoring) และ แฟคเตอริ่งที่ไม่มีสิทธิไล่เบี่ยได้ (Non-Recourse Factoring) การก่อตั้งความสัมพันธ์ของผู้ เกี่ยวข้องในการทำแฟคเตอริ่ง เป็นไปโดยความผูกพันในสัญญาแฟคเตอริ่ง ในระยะเวลาที่ผ่านมาพบว่า การทำแฟคเตอริ่งและการทำและใช้สัญญาแฟคเตอริ่ง ประสบกับปัญหาหลายๆ ประการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัญหาทางด้านกฎหมาย ซึ่งพอจะสรุปเป็นปัญหาหลักที่สำคัญ ได้ดังนี้

1. ปัญหาเรื่องความหมายของแฟคเตอริ่ง เรื่องนี้นับได้ว่าเป็นเรื่องหลักที่สำคัญที่สุด ของแฟคเตอริ่ง เพราะมีการทำธุรกิจหลาย ๆ อย่างที่ดำเนินการโดยบริษัท ห้างร้านใหญ่ ๆ บริษัทเงินทุนหรือธนาคารบางแห่ง มีสภาพคล้าย ๆ กับการทำแฟคเตอริ่ง เช่น การซื้อลดบัญชีลูก หนี้โดยไม่มีบริการอื่นใด หรือความสัมพันธ์อันต่อเนื่องใด ๆ กับผู้ขายลดบัญชีลูกหนี้ หรือการ ให้กู้ยืมเงินโดยใช้บัญชีลูกหนี้เป็นหลักประกันโดยใช้วิธีโอนสิทธิเรียกร้อง แต่จะบังคับตามสิทธินี้ก็ ต่อเมื่อผู้กู้ไม่สามารถชำระหนี้ได้ ดังรายละเอียดในบทที่ 1 และบทที่ 2 หรือแม้กระทั่งการ ดำเนินธุรกิจของบริษัทต่าง ๆ ที่จดทะเบียนขึ้นมาเพื่อประกอบธุรกิจแฟคเตอริ่งโดยตรง ก็ยังมี วิธีการให้บริการแตกต่างกันออกไป จนมีข้อสงสัยในหมู่ผู้ประกอบการด้วยกันในบางครั้งว่าเป็น

การทำแพคเตอริงหรือให้กู้ยืมเงิน และแม้แต่หน่วยงานราชการเอง เช่น กรมทะเบียนการค้า กระทรวงพาณิชย์หรือสำนักงานเศรษฐกิจการคลัง กระทรวงการคลังหรือธนาคารแห่งประเทศไทยเองก็ยังไม่ได้ให้ความหมายของแพคเตอริงให้ชัดเจนมีเพียงคำแนะนำกว้าง ๆ ให้กับผู้ประกอบการในการจดทะเบียนวัตถุประสงค์ของการประกอบธุรกิจกับกรมทะเบียนการค้ากระทรวงพาณิชย์เท่านั้น การขาดความหมายที่แจ่มชัดนี้ ยังส่งผลต่อการตีความของกฎหมายบางฉบับที่เกี่ยวข้อง เช่น การจัดแยกประเภทเงินรายได้เพื่อชำระภาษีในการทำธุรกิจแพคเตอริงของกรมสรรพากร เป็นต้น ผู้เขียนจึงเห็นว่า น่าจะมีการวางขอบเขตความหมายของแพคเตอริงให้ชัดเจนว่าหมายถึง ธุรกิจอะไร มีสภาพเช่นไร รวมทั้งพิจารณาบัญญัติศัพท์เฉพาะในภาษาไทยขึ้นใช้คำแทนคำว่า แพคเตอริง อย่างเป็นทางการ เพราะจะทำให้คนไทยทั่วไปเข้าใจได้ง่ายกว่าการใช้ทับศัพท์ในภาษาต่างประเทศ

2. ปัญหาเกี่ยวกับสัญญาแพคเตอริง เป็นปัญหาที่เกี่ยวข้องเนื่องมาจากปัญหาความหมายของแพคเตอริง ในการทำแพคเตอริงฝ่ายต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง คือ ผู้ซื้อบัญชี (Factor) กับผู้ขายบัญชี (Supplier) ผูกพันกันโดยสัญญาแพคเตอริง ซึ่งจัดร่างขึ้นบังคับใช้ระหว่างกันเองโดยเสรี และผู้ประกอบการแพคเตอริงมักจะจัดร่างสัญญาเป็นสัญญาในแบบมาตรฐาน (Standard Form Contract) ของตนเอง มีข้อกำหนดและเงื่อนไขต่าง ๆ คล้ายกันบ้าง ต่างกันบ้าง แล้วแต่ลักษณะของบริการของแต่ละผู้ประกอบการ และเนื่องจากสัญญาแพคเตอริงไม่อาจจัดเข้าได้ในลักษณะใดของเอกเทศสัญญาตามบรรณ 3 ของประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ จึงยากต่อการพิจารณาว่า สัญญาลักษณะใดจึงจะถือเป็นสัญญาแพคเตอริง ผู้เขียนมีความเห็นว่า นอกเหนือจากการกำหนดบทนิยามของแพคเตอริงว่าคืออะไร ให้ชัดเจนแล้ว แม้ว่าการทำสัญญาแพคเตอริงควรปล่อยให้ไปตามหลักเสรีภาพในการทำสัญญา และหลักความศักดิ์สิทธิ์ในการแสดงเจตนา เพราะจะเป็นการเหมาะสมกับสภาพของธุรกิจการค้าในปัจจุบัน ที่ผู้ประกอบการและผู้บริโภคสามารถกำหนดความสัมพันธ์ระหว่างกันขึ้นได้โดยเสรี แต่ก็ควรมีกำหนดหลักการพื้นฐานที่สำคัญบางประการ เช่น ข้อกำหนดส่วนที่เป็นลัทธิและหน้าที่ ที่สำคัญของคู่สัญญาที่จะต้องปฏิบัติ ทั้งนี้เพื่อคุ้มครองประโยชน์ของฝ่ายต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง

3. ปัญหาเกี่ยวกับหลักกฎหมายเรื่องการโอนสิทธิเรียกร้อง การซื้อขายบัญชีลูกหนี้การค้าในการทำแฟคเตอริ่งนั้น คือ การขายสิทธิเรียกร้องในสิทธิการรับเงินค่าสินค้าหรือบริการ อันเป็นสิทธิเรียกร้องประเภทบุคคลสิทธิ ซึ่งตามหลักกฎหมายของประเทศต่าง ๆ รวมทั้งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ของไทยนั้น การโอนสิทธิอันเป็นบุคคลสิทธิเช่นนี้ มีบทบัญญัติรองรับ คือ หลักกฎหมายเรื่องการโอนสิทธิเรียกร้องของแต่ละประเทศ ดังนั้นในการทำสัญญาแฟคเตอริ่งเกือบทั้งหมด จึงมีการโอนสิทธิเรียกร้องเป็นหลักสำคัญประกอบอยู่ด้วยเสมอ เว้นแต่การทำแฟคเตอริ่งของประเทศสหรัฐอเมริกาที่มีกฎหมายเกี่ยวกับการจัดหาเงินทุนจากบัญชีลูกหนี้ (Financing accounts receivable) บัญชีเดบิตรองรับไว้โดยเฉพาะตามมาตรา 9 ของ Uniform Commercial Code การทำสัญญาแฟคเตอริ่งของประเทศไทยก็เช่นเดียวกันต้องปรับใช้กับหลักกฎหมายเรื่องการโอนสิทธิเรียกร้องในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์แต่จากการใช้กฎหมายดังกล่าวกับการโอนสิทธิเรียกร้องในสัญญาแฟคเตอริ่งนั้นพบว่า มีปัญหาหลายประการที่ควรปรับปรุงแก้ไข คือ

3.1 ปัญหาเรื่องแบบของการโอนสิทธิเรียกร้อง บทบัญญัติตามมาตรา 306 ของประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์กำหนดแบบการโอนสิทธิเรียกร้องว่า ต้องทำเป็นหนังสือ โดยไม่ได้ระบุให้ชัดเจนว่า หนังสือโอนสิทธิเรียกร้องนี้จะต้องให้ใครลงชื่อบ้าง ผู้เขียนเห็นว่า การโอนสิทธิเรียกร้องในสัญญาแฟคเตอริ่ง ควรมีการบัญญัติให้ชัดเจนว่า ทำเป็นหนังสือโดยลงชื่อของผู้โอนเพียงฝ่ายเดียวก็สมบูรณ์ เพราะการโอนสิทธิเรียกร้องนั้นน่าจะถือได้ว่าเจ้าของสิทธิคือ ผู้โอน แสดงเจตนาโอนให้ผู้รับโอน เพียงฝ่ายเดียวก็น่าจะสมบูรณ์แล้ว และเป็นการสะดวกกับการทำธุรกิจมากกว่า เพราะบางครั้งผู้โอนกับผู้รับโอน (ผู้ขายบัญชีกับผู้ซื้อบัญชี) อาจอยู่คนละประเทศกัน การมีบทบัญญัติที่ชัดเจนเช่นนี้จะทำให้ไม่มีปัญหาจากการตีความที่แตกต่างกัน

3.2 ปัญหาเรื่องการบอกกล่าวการโอนสิทธิเรียกร้อง ผู้เขียนเห็นว่า การบอกกล่าวการโอนสิทธิเรียกร้องในสัญญาแฟคเตอริ่งนั้น น่าจะมีการกำหนดให้ชัดเจนว่า ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเป็นผู้บอกกล่าวการโอนสิทธิเรียกร้องไปยังลูกหนี้ได้ คือ ผู้โอน (ผู้ขายบัญชี) หรือผู้รับโอน (ผู้ซื้อบัญชี) โดยอาศัยอำนาจของผู้โอน และการบอกกล่าวเพียงแต่ทำเป็นหนังสือโดยไม่ต้องลงลายมือชื่อก็ควรใช้ได้ ทั้งนี้ไม่ว่าจะอยู่ในรูปแบบใด เช่น นิคมข้อความ หรือประทับตราข้อความ

หรือตีแผ่ข้อความไปกับเอกสารต่าง ๆ ให้กับลูกหนี้ โดยเพียงแต่ให้มีเนื้อความชัดเจนเท่านั้น
ก็น่าจะเพียงพอ

3.3 ปัญหาการโอนสิทธิอุปกรณ์ในสิทธิเรียกร้องที่โอน การโอนสิทธิอุปกรณ์ในสิทธิ
เรียกร้องที่โอนนี้ ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 305 ระบุว่า เมื่อโอนสิทธิเรียกร้อง
ไป สิทธิจำนอง หรือจำนำ หรือสิทธิจากการค้ำประกันอันเกี่ยวกับสิทธิเรียกร้องนั้นตกไปได้แก่ผู้
รับโอนด้วย โดยไม่มีการกำหนดรายละเอียดอย่างอื่นอีก เช่น ต้องมีแบบพิธีใด ๆ อีกหรือไม่
แม้ว่าจะมีความเห็นว่าการโอนสิทธิอุปกรณ์ตามมาตรา 305 นี้เป็นผลตามกฎหมาย ฉะนั้นจึง
ไม่ต้องมีแบบพิธีใด ๆ อีกก็ตาม ดังคำอธิบายในหัวข้อที่ 7.1.6 ของบทที่ 3 ผู้เขียนเห็นว่า การ
โอนสิทธิเรียกร้องในการทำแฟคเตอร์นั้น ควรมีการกำหนดให้ชัดเจนว่า สิทธิอุปกรณ์ต่าง ๆ นั้น
ให้ตกไปได้แก่ ผู้รับโอนด้วยโดยไม่จำเป็นต้องมีแบบพิธีใด ๆ อีก ทั้งนี้เพื่อความชัดเจนแน่นอนของผู้
ใช้กฎหมายและจะทำให้สะดวกรวดเร็วทันกับความต้องการของธุรกิจ

3.4 การมีข้อกำหนดห้ามการโอนสิทธิเรียกร้อง มาตรา 303 ของประมวลก
ฎหมายแพ่งและพาณิชย์ กำหนดว่าการโอนสิทธิเรียกร้องจะทำได้ หากคู่สัญญาทั้งสองมีข้อตกลง
ห้ามโอนเอาไว้ แต่จะนำข้อตกลงนี้ไปใช้ยับยั้งบุคคลภายนอกผู้สุจริตไม่ได้ ในกรณีของการทำ
แฟคเตอร์ ผู้ซื้อบัญชี (Factor) ในฐานะของผู้ประกอบกิจการค้าเป็นอาชีพจึงมีหน้าที่ต้อง
ตรวจสอบว่ามีข้อตกลงห้ามโอนระหว่างผู้ขายบัญชี (Supplier) กับลูกหนี้หรือไม่ เพราะมิฉะนั้น
ก็จะถือว่าประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง ซึ่งในทางกฎหมายแพ่ง ถือ เท่ากับว่าไม่สุจริต ผู้เขียน
เห็นว่าผู้ขายบัญชีไม่น่าจะต้องรับภาระมากถึงขนาดต้องตรวจสอบข้อตกลงระหว่างผู้ขายบัญชีกับ
ลูกหนี้อันจะทำให้เกิดข้อขัดข้องต่อการทำธุรกิจอย่างมาก ดังนั้นควรมีการกำหนดผ่อนคลายภาระ
ในการตรวจสอบของผู้ซื้อบัญชีนี้นั้น เช่นอาจกำหนดว่า ผู้ซื้อบัญชีไม่มีหน้าที่ต้องตรวจสอบว่ามีข้อตกลง
ห้ามโอนสิทธิเรียกร้องระหว่างผู้ขายบัญชีกับลูกหนี้หรือไม่

3.5 การโอนสิทธิเรียกร้องช่วง แม้ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มิได้ระบุถึง
กรณีการโอนสิทธิเรียกร้องช่วงไว้ แต่ก็มิได้มีบทบัญญัติใดห้ามการโอนสิทธิเรียกร้องช่วง ในธุรกิจ
แฟคเตอร์นั้นจำเป็นต้องมีการโอนสิทธิเรียกร้องช่วงอยู่เสมอ เช่นกรณีที่ผู้ซื้อและลูกหนี้อยู่คนละ

เมืองหรือคนละประเทศไม่สะดวกในการติดต่อ ผู้ซื้อบัญชีจึงจำเป็นต้องโอนสิทธิเรียกร้องช่วงให้บุคคลอื่นติดตามเรียกเก็บหนี้ ฉะนั้น ผู้เขียนจึงเห็นว่าน่าจะมีการกำหนดให้ชัดเจนว่า ในกิจการแฟคเตอริงให้มีการโอนสิทธิเรียกร้องช่วงได้ เพราะในเรื่องธุรกิจการค้านี้หากกฎหมายบัญญัติให้ชัดเจนแล้วจะทำให้สะดวกและการทำธุรกิจจะมีความแน่นอนมากขึ้น

3.6 การโอนสิทธิเรียกร้องที่มีเงื่อนไขและเงื่อนไขเวลา

ในการทำสัญญาแฟคเตอริงประเภท Whole Turn Over Agreement นั้นจะมีข้อตกลงโอนสิทธิเรียกร้องในหนี้การค้าจากผู้ขายบัญชีให้กับผู้ซื้อบัญชีโดยระบุว่าเป็นการโอนสิทธิเรียกร้องทั้งหมดที่มีในปัจจุบันและที่จะเกิดขึ้นในอนาคต แม้ว่าการโอนสิทธิเรียกร้องที่มีเงื่อนไขและเงื่อนไขเวลาเช่นนี้สามารถทำได้ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ แต่ก็เป็นกรณีของการทำธุรกิจแฟคเตอริงน่าจะมีการบัญญัติให้ชัดเจนว่าสามารถทำได้ ทั้งนี้เพื่อความแน่นอนของการทำธุรกิจ

3.7 การโอนสิทธิเรียกร้องบางส่วน

สภาพของสิทธิเรียกร้องอาจทำให้มีความจำเป็นต้องโอนกันเป็นบางส่วน เช่น การชำระค่าจ้างเป็นงวด ๆ ในการก่อสร้าง เป็นต้น ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มิได้มีการบัญญัติถึงเรื่องนี้ไว้แต่อย่างใดแม้ว่าหากพิจารณาถึงข้อห้ามโอนสิทธิเรียกร้องตาม มาตรา 303 และ 304 แล้วการโอนสิทธิเรียกร้องแต่เพียงบางส่วนควรทำได้ก็ตาม แต่ในกรณีของการทำแฟคเตอริงผู้เขียนเห็นว่าควรจะมีบทบัญญัติรับรองเรื่องนี้ไว้ให้ชัดเจนเพราะมีกรณีที่หากมีการตีความว่า การโอนสิทธิเรียกร้องแต่เพียงบางส่วนทำไม่ได้แล้วก็จะ เป็นปัญหาต่อผู้โอนและผู้รับโอนหรือผู้ซื้อบัญชีและผู้ขายบัญชีจะต้องดำเนินการโอนสิทธิเรียกร้องแยกเป็นส่วน ๆ กันต่อไปอีก

ทั้งหมดนี้เป็นประเด็นหลักในทางกฎหมายที่มีความจำเป็นต้องปรับปรุงหรือมีบทบัญญัติให้ชัดเจน เนื่องจากว่าประเทศไทยมีประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ว่าด้วยการโอนสิทธิเรียกร้องอยู่แล้วโดยบัญญัติไว้ในมาตรา 303-313 ดังนั้นการปรับปรุงแก้ไขกฎหมายหรือมีบทบัญญัติของ

กฎหมายที่เหมาะสมกับการทำสัญญาแพคเตอริงกับธุรกิจแพคเตอริงนั้น จึงมีทางเลือกอยู่ 2 ประการด้วยกันคือ แก้ไขหรือเพิ่มเติมบทบัญญัติในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ หรือจัดทำกฎหมายเฉพาะที่เกี่ยวกับธุรกิจแพคเตอริงขึ้นมา ในเรื่องนี้ผู้เขียนเห็นว่าประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยการโอนสิทธิเรียกร้องนั้นเป็นบทบัญญัติที่ใช้กับการโอนสิทธิเรียกร้องทุก ๆ ชนิด หากจะมีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงประการใดก็น่าจะทำในลักษณะที่ยังเป็นบทหลักที่ปรับใช้ได้กับกรณีของการโอนสิทธิเรียกร้องทุก ๆ ประเภท ถ้าหากปรับปรุงเฉพาะให้ใช้ได้เหมาะสมกับธุรกิจแพคเตอริงแล้วอาจทำให้บทบัญญัติบางอย่างไม่เหมาะสมกับการโอนสิทธิเรียกร้องในกรณีอื่น ดังนั้นวิธีการที่เหมาะสมกว่าควรจะเป็นการบัญญัติกฎหมายเฉพาะของแพคเตอริงขึ้นมาโดยมีระบุมครอบคลุมถึงหลักที่สำคัญต่าง ๆ เช่น ความหมายของแพคเตอริง ลักษณะของสัญญาแพคเตอริง สิทธิหน้าที่ของฝ่ายต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ส่วนการโอนสิทธิเรียกร้องนั้นน่าจะถือหลักตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์เป็นหลัก เพียงแต่เพิ่มเติมบทบัญญัติพิเศษเฉพาะที่จำเป็นจะต้องมีหรือที่จะต้องบัญญัติให้ชัดเจนหรือให้แตกต่างออกไป สำหรับใช้กับกิจการแพคเตอริงขึ้นมาเท่านั้น และหากมีบทกฎหมายเฉพาะที่เกี่ยวกับแพคเตอริงขึ้นมาแล้ว เช่นนี้ก็แก้ปัญหาค่าความกฎหมายอื่น ๆ เกี่ยวกับธุรกิจแพคเตอริง เช่น การตีความประมวลระบุมติหรือ พ.ร.บ. การประกอบธุรกิจเงินทุน ธุรกิจหลักทรัพย์ และเครดิตฟองซิเออร์ เพราะเมื่อมีบทนิยามเฉพาะและบทกฎหมายเฉพาะของแพคเตอริงก็จะทำให้มีหลักที่แน่นอนชัดเจนในการใช้ตีความกฎหมายให้ถูกต้องสอดคล้องกับความเป็นจริง

จากที่กล่าวมาทั้งหมดนี้เป็นเพียงปัญหาด้านกฎหมายส่วนหนึ่งของธุรกิจแพคเตอริง และสัญญาแพคเตอริงเท่าที่ผู้เขียนค้นคว้าพบ เนื่องจากธุรกิจการค้ามีการพัฒนา ขยายตัวไปอย่างรวดเร็วปัญหาใหม่ ๆ มักเกิดขึ้นเสมอ จึงต้องอาศัยนักกฎหมายและผู้สนใจจะต้องค้นคว้าหาทางเสนอแนะเพื่อปรับปรุงกฎหมายให้ทันกับสภาพการพัฒนาของธุรกิจ การทำแพคเตอริงในปัจจุบันนี้ได้ขยายขอบเขตเป็นเครือข่ายของแพคเตอริงไปทั่วโลก จนเกิดมีความสัมพันธ์ในลักษณะสากลโดยมีอนุสัญญาแพคเตอริงระหว่างประเทศขึ้นดังที่ผู้เขียนได้รวบรวมไว้เป็นเบื้องต้นในบทที่ 1 โดยที่ประเทศไทยยังไม่ได้ให้การรับรองอนุสัญญาแพคเตอริงระหว่างประเทศ และธุรกิจแพคเตอริงระหว่างประเทศก็ยังมีปัญหาต่างๆ ที่ซับซ้อนมากกว่าการทำแพคเตอริงภายในประเทศ แต่เนื่องจากขอบเขตของการทำวิทยานิพนธ์นี้จำกัดเฉพาะ เรื่องสัญญาแพคเตอริง ดังนั้น ในวิทยานิพนธ์นี้ ผู้

เขียนจึงมิได้คิดว่าถึงการทำแพคเตอริงระหว่างประเทศเพียงแต่รวบรวมข้อมูลพื้นฐานบางอย่างไว้ประกอบทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เท่านั้น ฉะนั้นจึงน่าจะมีการค้นคว้าเกี่ยวกับการทำแพคเตอริงระหว่างประเทศ และอนุลัฎญาแพคเตอริงระหว่างประเทศโดยเฉพาะขึ้น เพื่อประโยชน์ต่อการพัฒนาธุรกิจแพคเตอริงของประเทศไทย และช่วยส่งเสริมแหล่งเงินทุนอันจะเป็นการพัฒนาตลาดการเงินของประเทศไทยให้ก้าวหน้ายิ่งขึ้น